

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **L. J.**, zast. JUDr. Radkem Foralem, advokátem, se sídlem Masarykovo nám. 220, Napajedla, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, nám. Svobody 4, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 2. 2011, č. j. 31 Ca 175/2009 - 33,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení výše označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále „krajský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2009, č. j. 13837/09-1300-704326.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) a tvrdí, že žalovaný a poté i krajský soud pochybili, neposuzovali-li podání podle obsahu. Krajský soud dospěl k závěru, že z obsahu podaného odvolání a následně z jeho doplnění nevyplývá, že by toto odvolání či jeho doplnění směřovalo i k dalším vydaným platebním výměrům na daň z přidané hodnoty, že by tyto dodatečné platební výměry byly odvoláním napadeny a že by stěžovatel navrhoval jejich změnu nebo zrušení. Stěžovatel připouští, že v podaném odvolání byly přesně specifikovány pouze tři dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty, které byly

stěžovateli doručeny, ovšem z ust. § 48 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků plyne, že platební výměr nemusí být určen svým číslem, ale pouze stačí, pokud je rozhodnutí, které je napadáno, jednoznačně identifikováno. Dle názoru stěžovatele z obsahu odvolání ze dne 3. 7. 2006 je patrno, že toto odvolání směřuje do všech dodatečných platebních výměrů, které byly stěžovateli dne 7. 6. 2006 doručeny. Pokud se týká doplnění odvolání, je pravdou, že konkrétním číslem jednacím byly specifikovány pouze tři dodatečné platební výměry, ovšem z obsahu lze dovodit, že jsou napadány všechny doručené dodatečné platební výměry, a to zejména s přihlédnutím k tomu, že argumentace v tomto doplnění odvolání se týká všech dodatečných platebních výměrů a nikoli pouze třech specifikovaných. V doplnění odvolání se stěžovatel zabýval otázkou doměření daně z přidané hodnoty ve věci obchodních případů jednotlivých společností zde uvedených, které probíhaly v průběhu celého období a které následně pokryly jednotlivé dodatečné platební výměry. Stěžovatel tvrdí, že krajský soud pochybil, neboť nesprávně vyložil § 48 a § 49 zákona o správě daní a poplatků; v důsledku toho mu bylo odepřeno právo domáhat se pomocí opravného prostředku přezkoumání rozhodnutí správního orgánu. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že námitky stěžovatele jsou totožné s těmi, které uváděl již v žalobě, a proto odkazuje na své vyjádření k žalobě.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů uplatněných stěžovatelem v kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předmětem soudního přezkoumání je rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele z důvodu opožděnosti. Proto přísluší kasačnímu soudu zabývat se toliko tím, zda v daném případě byla posouzena otázka včasnosti odvolání v souladu se zákonem a zda nebylo postupem žalovaného a krajského soudu zasaženo do práva stěžovatele na spravedlivý proces.

Ze spisového materiálu vyplynuly následující pro věc rozhodné skutečnosti:

Správce daně vydal dne 16. 5. 2006 na základě výsledků daňové kontroly dodatečné platební výměry, kterými dodatečně vyměřil stěžovateli daň z přidané hodnoty za období leden 2002, duben 2002, červenec 2002, srpen 2002, září 2002, říjen 2002, listopad 2002, prosinec 2002, leden – březen 2003 a listopad 2003. Platební výměry byly stěžovateli doručeny dne 6. 6. 2006. Dne 3. 7. 2006 podal stěžovatel odvolání proti dodatečným platebním výměrům za zdaňovací období říjen 2002 (DPV č. j. 17711/06/304971/9444), listopad 2002 (DPV č. j. 17712/06/304971/9444) a leden 2003 (DPV č. j. 17714/06/304971/9444).

V odvolání je zcela jednoznačně uvedeno, které konkrétní platební výměry jsou napadány (a to platební výměry č. j. 17711/06/304971/9444, č. j. 17712/06/304971/9444 a č. j. 17714/06/304971/9444); stěžovatel zde uvádí rovněž kromě č. j. i čísla platebních výměrů a výši doměřené daně, konkrétní plnění, která se vztahují k doměřeným zdaňovacím obdobím, rovněž k jednotlivým platebním výměrům je navrhováno vystavit

vždy nový platební výměr ve výši daně navrhované stěžovatelem. Není žádných pochyb o tom, že stěžovatel napadl odvoláním pouze tři platební výměry, přitom z žádných jiných skutečností nelze nikterak dovodit, že by odvolání směřovalo proti všem platebním výměrům, které správce daně na základě daňové kontroly vydal. Ostatně mělo-li by tomu tak být, je zcela nepochopitelné, proč by stěžovatel výslovně a konkrétně označil toliko tři platební výměry, resp. tyto vůbec uváděl, neboť v případě takového „obecného" odvolání by to bylo zjevně nadbytečné.

Odvolání podané dne 3. 7. 2006 netrpělo žádnými vadami, které by správce daně musel odstraňovat, bylo zcela konkrétní, mělo všechny náležitosti, a proto o něm správce daně rozhodl zcela v souladu se zákonem.

Pokud učinil stěžovatel dne 13. 10. 2006 u správce daně podání nazvané jako „doplnění odvolání proti platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob a na daň z přidané hodnoty", je naopak takové podání zcela neurčité. Nadto v tomto doplnění sám stěžovatel uvádí: *„Dne 3. 7. 2006 jsem podal odvolání proti platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob ..... a dále stejný den jsem podal odvolání proti dodatečným platebním výměrům č. j. 17711/06/304971/9444, č. j. 17712/06/304971/9444 a č. j. 17714/06/304971/9444, kterými mi byla doměřena daň z přidané hodnoty. Celkem mi bylo doměřeno na dani z přidané hodnoty 564 520 Kč. Podání spojuji s ohledem na stejnou podstatu problému."*

V doplnění stěžovatel uvádí své argumenty jednak ve věci daně z příjmů, tak dále ke konkrétním obchodním případům u daně z přidané hodnoty.

Z uvedeného je zřejmé, že doplnění odvolání nelze v žádném případě považovat za podání, které by pouze doplňovalo podání již učiněné. Pokud stěžovatel v doplnění ze dne 13. 10. 2006 konstatuje výši celkové doměřené daně na dani z přidané hodnoty a uvádí, že podání spojuje s ohledem na stejnou podstatu problému, nic to nemění na faktu, že dne 3. 7. 2006, tedy v zákonné lhůtě, podal pouze odvolání pouze proti třem výše specifikovaným platebním výměrům, skutečnosti v doplnění uvedené mohl tedy správce daně brát v potaz pouze ve vztahu k těmto platebním výměrům.

Stěžovatel podal poté dne 25. 5. 2009 odvolání proti platebním výměrům na daň z přidané hodnoty ze dne 16. 5. 2006, které v odvolání ze dne 3. 7. 2006 nenapadl; odvolání správce daně – Finanční úřad v Luhačovicích podle ust. § 49 odst. 2 písm. b) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále „zákon o správě daní") zamítl, neboť bylo podáno po zákonem stanovené lhůtě. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel dne 3. 8. 2009 odvolání, v němž argumentuje tím, že předmětné dodatečné platební výměry napadal již v odvolání dne 3. 7. 2006, které bylo následně doplněno, přitom z podání vyplývá, že stěžovatel měl v úmyslu odvolat se proti všem platebním výměrům; finanční úřad postupoval dle stěžovatele pouze formálně, když odvolání vyhodnotil pouze ve vztahu ke třem platebním výměrům. Odvolání žalovaný rozhodnutím č. j. 13837/09-1300-704326 ze dne 22. 9. 2009 zamítl.

Vytýká-li stěžovatel žalovanému a poté krajskému soudu, že nesprávně posoudil právní otázku stran náležitosti podání a jeho obsahu, nelze s ním souhlasit, neboť taková výtka je zcela neopodstatněná.

Podání, které stěžovatel dne 3. 7. 2006 učinil, bylo zcela jednoznačné. Podle ust. § 21 odst. 6 zákona o správě daní je pro řízení rozhodující obsah podání, i když je nesprávně označeno. Z podání musí být patrno, kdo je činí, čeho se týká a co se navrhuje.

Má-li podání vady, pro které není způsobilé k projednání, vyzve správce daňový subjekt k jejich odstranění a současně jej poučí o následcích spojených s jejich neodstraněním (viz § 21 odst. 7 cit. zákona). Obdobně v případě odvolání je postup k odstraňování vad odvolání upraven v § 48 odst. 5 zákona o správě daní.

Podání, které stěžovatel dne 3. 7. 2006 učinil, bylo zcela jednoznačné, bylo zcela zjevné, že se jedná o odvolání, toto odvolání mělo všechny náležitosti dle § 48 odst. 4 zákona o správě daní, bylo zcela určité, čeho se týká, jakož i to, co stěžovatel v tom kterém případě navrhuje. Nebyl proto dán ani důvod pro postup dle ust. § 21 odst. 7, resp. § 48 odst. 5 zákona o správě daní.

Nejvyšší správní soud na základě uvedeného shledal rozhodnutí žalovaného jakož i rozsudek krajského soudu zcela v souladu se zákonem, proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.; stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady přesahující rámec jeho běžné správní činnosti nevynaložil, proto rozhodl soud, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. listopadu 2011

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu